

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1865

Τὰ ἅγια Θεοφάνεια
Τετάρτη 6 Ἰανουαρίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἔρημος διψᾷ

«Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον» (Ἠσ. 35,1)

Κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ποὺ προηγήθηκε εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, τὸν Χριστό, ὅπως λέει ὠραῖα ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἓνα **νήπιο** ποὺ κλαυθυρίζει στὴν ἀγκάλη τῆς ἁγίας Μητέρας του. Καὶ σήμερα, Θεοφάνεια, βλέπουμε τὸν Κύριο ὄχι πλέον νήπιο ἢ παιδί, ἀλλὰ **τέλειον ἄνδρα**, σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν, νὰ βαπτίζεται στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Σήμερα ἡ ἁγία Τριάς ἀποκαλύπτεται στὸν κόσμο. Σήμερα τὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ἀγιάζονται. Σήμερα τὸ περιστέρι ὡς ἀγγελιαφόρος τοῦ οὐρανοῦ ἀναγγέλλει στὸν κόσμο, ὅτι σταμάτησε ὁ κατακλυσμὸς τῆς ἁμαρτίας. Σήμερα ὁ Ἰωάννης τρέμει, ἐνῶ ἡ πλάσι ἀγάλλεται. Σήμερα **χαίρει καὶ ἡ ἔρημος**. Ἔτσι λέει ὁ προφήτης Ἠσαΐας, ὀκτακόσια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό. «*Τάδε λέγει Κύριος*», ἀκοῦμε στὸν ἀγιασμό· «*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*» (Ἠσ. 35,1). Νὰ χαρῆ, λέει, ἡ ἔρημος· νὰ χαρῆ, γιατί σὲ λίγο θὰ γίνῃ περιβόλι, θὰ γίνῃ χλοερὸ λιβάδι καὶ στὸ χορτάρι τῆς θὰ βόσκουν ἀρνιά· νὰ χαρῆ ἡ ἔρημος, γιατί θ' ἀναβλύσῃ πηγαῖα νερά.

Ἀλλὰ **ποιὰ εἶνε** αὐτὴ ἡ ἔρημος γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ἡ προφητεία;

Ὅπως γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, **ἔρημος** εἶνε μία ἔκτασι γῆς στὴν ὁποία δὲν φυτρώνουν δέντρα, δὲν ἀνθοῦν λουλούδια, δὲν ὑπάρχει νερό. Ἡ ἔρημος εἶνε μία ξηραύλα. Ἡ ἔρημος καλύπτεται ἀπὸ ἄμμο. Καὶ εἶνε τόσο ζεστὸ τὸ ἔδαφος τῆς, ὥστε γυμνὰ πόδια δὲν μποροῦν νὰ πατήσουν· καὶ ἀβγὸ ἀκόμα νὰ βάλῃ μέσα στὴν ἄμμο τῆς Σαχάρας, θὰ ψηθῆ. Κι ὅταν φυσᾷ ἄνεμος, τότε οὐαὶ κι ἀλλοίμονο. Τίποτα δὲν εἶνε ἢ χιονοθύελλα μπροστὰ στὴν ἄμμο-θύελλα, ποὺ σηκώνει βουνὰ ὀλόκληρα ὄχι ἀπὸ χιόνι ἀλλ' ἀπὸ ἄμμο· καταπλακώνουν καὶ θάβουν καραβάνια, ἂν τολμήσουν νὰ διασχίσουν τὴν ἔρημο τὴν περίοδο ποὺ φυσάει ὁ

σιμούν, ὁ θερμὸς ἄνεμος ποὺ πνέει στὴν Ἀφρική καὶ στὴν Ἀσία.

Ἔνας περιηγητὴς καβάλλα στὴν καμήλα, μὲ ὀδηγὸ ἓνα φελλάχο, προχώρησε βαθειὰ μέσα στὴν ἔρημο, κ' ἐκεῖ κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἄκουσε μιὰ βοή, κάτι σὰν κλάμα, σὰν νὰ κλαῖνε παιδιὰ - νὰ κλαῖνε ἄνθρωποι, καὶ ρώτησε ἔντρομος τὸν ὀδηγὸ του· -Τί συμβαίνει; ἄνθρωποι κλαῖνε; γιατί; Κι ὁ φελλάχος ἀπήντησε· -Ἀφέντη, **ἡ ἔρημος κλαίει**. -Μὰ γιατί κλαίει ἡ ἔρημος; -Κλαίει, γιατί δὲν ἔχει λουλούδια, δὲν ἔχει δέντρα, δὲν ἔχει ἀρνάκια νὰ βοσκᾶνε· κλαίει, γιατί δὲν ἔχει οὔτε νερό· γι' αὐτὸ κλαίει... Ὁ ἀέρας δημιουργοῦσε μιὰ βοή, ποὺ ἀκουγόταν σὰν κλάμα παιδιοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν ἔρημο αὐτὴ, τὴν φυσικὴ, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη ἔρημος, **ἔρημος ψυχικὴ**· ὄχι ἔξω, ἀλλὰ μέσα μας. Ἡ ἔρημος αὐτὴ ποιά εἶνε; Ὡς ἂν μᾶς φώτιζε ὁ Θεὸς νὰ τὸ καταλάβουμε· **ἐμεῖς εἴμαστε** ἔρημος, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὅσοι ζοῦμε σὲ τοῦτο τὸν αἰῶνα! Μὰ ἐμεῖς, θὰ πῆτε, δὲν εἴμαστε στὴ Σαχάρα, δὲν κατοικοῦμε σὲ καμμιά βουνοκορφὴ, οὔτε πάνω στὰ βράχια, οὔτε στὰ Κατουνάκια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ μένουν ἐρημίτες· εἴμαστε ἐδῶ, μέσα στὴν κοινωνία· κατοικοῦμε σὲ πολυκατοικίες, συναναστρεφόμαστε κάθε μέρα μὲ ἀνθρώπους, ἔχουμε οἰκογένεια, γυναῖκα καὶ παιδιά. Πῶς λοιπὸν εἴμαστε ἔρημος;

Ἄς ζοῦμε καὶ **σὲ μεγαλοπόλεις**, εἴμαστε ἔρημος. Καὶ στὸ Λονδίνο νὰ εἶσαι, καὶ στὸ Τόκιο, καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου σμήνη ἀνθρώπων συνωστίζονται, ἔρημος εἶσαι. Ὅταν ὁ κόσμος ποὺ εἶνε γύρω σου δὲν σὲ νιώθῃ, ἔρημος εἶσαι. Μοῦ ἔλεγε ἓνας μετανάστης τί ἔνιωσε ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ βρέθηκε μόνος του στὸ Λονδίνο· πήγαινε δεξιὰ - ἀριστερὰ μέσα σὲ ἄγνωστο κόσμο καὶ ἔνιωθε ἔρημιά. Νοστάλησε τὸ μικρὸ του χωριὸ στὴς Κυκλάδες. Καὶ ξαφνικὰ κάπου ἀκούει ἐλληνικά. Ἔτρεξε, πλησίασε· ἐπὶ τέλους

βρήκε έναν Έλληνα να συννενοηθῆ. Ὁλόκληρο τὸ Λονδῖνο ἦταν γι' αὐτὸν μία ἔρημος.

Καὶ μόνο στὶς μεγαλοπόλεις; Ἐρημος εἶσαι **καὶ στὸν τόπο σου**: ὅταν ὁ γείτονάς σου δὲν λέη καλημέρα, ὅταν τὸ ἀφεντικό σου δὲν σὲ καταλαβαίνει, ὅταν ὁ συνάδελφός σου, αὐτοὶ μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζεσαι δὲν σὲ πονοῦν, ὅταν ἐσὺ κλαῖς κι αὐτοὶ γελᾶνε, ὅταν ἐσὺ ἔχῃς φέρετρο κι αὐτοὶ διασκεδάζουν;

Ἐρημος εἶσαι ὅμως μερικὲς φορές –ἀλλοίμονο– **καὶ μέσ' στὸ σπίτι σου**. Ὅταν ἡ γυναίκα σου ἢ ὁ ἄντρας σου δὲν σὲ ἀγαπᾶ ἢ καὶ σὲ ἀπατᾶ, ὅταν ὁ γυιός σου δὲν σὲ ὑπακούη, ὅταν ἡ κόρη σου δὲν σὲ ὑπολογίζη, πῶς νιώθεις;

Αὐτὸ αἰσθάνθηκε ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφός μας, ὁ **Διογένης**. Γι' αὐτὸ μέρα-μεσημέρι πῆρε ἕνα φανάρι, γύριζε τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔλεγε: *Ἀνθρωπον ζητῶ*. Δὲν εἶχε ἄνθρωπο νὰ συννενοηθῆ, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἔρημο. Αὐτὸ ζοῦσε καὶ ὁ **βασιλιάς Δαυίδ**, ποὺ ἔψαλλε καὶ ἔλεγε «*ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου ... ἐν γῆ ἔρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ*» (Ψαλμ. 62,2).

Ἐρημιὰ ὁ κόσμος καὶ μάλιστα **πρὸ Χριστοῦ**. Διψοῦσε γιὰ ἀλήθεια καὶ κυριαρχοῦσε τὸ ψέμα: μόλις τόλμησε ὁ Σωκράτης νὰ πῆ μερικὰ ψήγματα ἀληθείας καὶ τὸν πότισαν τὸ κώνειο. Διψοῦσε ὁ ἀρχαῖος κόσμος γιὰ δικαιοσύνη, καὶ ἀντὶ δικαιοσύνης οἱ σιδηρῆς λεγεῶνες τῆς Ῥώμης συνέτριβαν τοὺς ἀδυνάτους. Διψοῦσε ἡ ἀνθρωπότητα γιὰ ἀγάπη, καὶ συναντοῦσε ἕνα ἀβυσσαλέο μίσος. Εἶνε ἱστορικὸ γεγονός ὅτι ὁ πρὸ Χριστοῦ κόσμος ἦταν στερημένος ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα: γηροκομεῖα καὶ πτωχοκομεῖα δὲν ὑπῆρχαν, ἔρριχναν μικρὰ παιδιὰ στὸν Καιάδα καὶ γέροντες σὲ μιὰ νησιδα στὸν Τίβερι ποταμῷ.

Σκληρότης καὶ ἀπανθρωπία ἐπικρατοῦσε. Ἄλλ' **ὅταν ἦρθε ὁ Χριστός** –δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια– ἡ κατάστασι ἄλλαξε. Ἡ ἔρημος ἔγινε πλέον κῆπος ἀειθαλής. Ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ, ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου, φύτρωσε τὸ ὠραιότερο λουλούδι, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Γι' αὐτὸ ὁ προφήτης Ἡσαΐας σὲ γλῶσσα ὑψηλὴ λέει: «*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*». Εἶνε ποτὲ δυνατόν στὴν ἔρημο νὰ ἀνθίσουν κρίνα; Καὶ ὅμως: ὅπου κηρύσσεται ὁ Χριστός, καὶ στὴν πιὸ ἄξεστη κοινωρία, μέσα στοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς, φυτρώνουν τὰ ἄνθη, τὰ ἀμάραντα ἄνθη τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης.

* * *

Καὶ σήμερα ὅμως ἡ ἀνθρωπότης, ἀγαπητοῦ μου, εἶνε ἔρημος. Ἐρημος; Ἐρημος πρὸ Χρι-

στοῦ τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ ἔρημος μετὰ Χριστὸν δὲν τὸ καταλαβαίνω. Αὐτὸ μοιάζει σὰν νὰ πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ ἔλλειψι νεροῦ δίπλα σ' ἕνα ποτάμι, δίπλα στὸ Δούναβι.

Ὅσοι ἀπὸ μᾶς εἶχαμε γονεῖς ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, θὰ ἔχουν ἀκούσει ἀφηγήσεις γιὰ τὴν πορεία τους μέσα ἀπὸ τὴν Ἀλμυρὰ ἔρημο: οἱ γενναῖοι μαχηταὶ μας βιάδιζαν διψασμένοι κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸ ἥλιο τοῦ Ἰουλίου, κι ὅταν ἔφτασαν στὸν Σαγγάριο ποταμῷ, ἔπεσαν στὰ νερά του κ' ἔπιναν ἀκόρεστα γιὰ νὰ σβήσουν τὴ δίψα τους. Ἐρημο διαβαίνουμε κ' ἐμεῖς. Ἐγκαταλειμμένη πάλι **ἡ πατρίδα μας** ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη. Ζῆ ἀκόμη μόνο ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἐρημος εἶνε καὶ **ἡ ψυχὴ μας**. Τί κι ἂν εἶσαι νέος; τί κι ἂν εἶσαι ἐπιστήμονας; τί κι ἂν ἔχῃς ὑλικά ἀγαθὰ; τί κι ἂν κατοικῆς σὲ οὐρανοξύστες; Οἱ καρδιὲς ἀπέχουν, ὀρθώνονται τείχη, ζῆς τὴν ἀποξένωσι, σιμούν πνέει στὴν ψυχῇ, ἔρημιὰ παντοῦ γύρω.

Παρ' ὅλα αὐτὰ μὴ ἀπελπιστοῦμε, ἄς ἔχουμε θάρρος, ἀπὸ τὸ θάρρος ποὺ δίνει ὁ **προφητικὸς λόγος** «*Ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*». Θαρσεῖτο ἡ ψυχὴ! δὲν χάθηκε τὸ πᾶν. Θαρσεῖτο καὶ ἡ πατρίδα, ἀνθήτω καὶ ἡ Ἑλλάς!, ἄς ἀνθίσουν πάλι κρίνα ἐλπίδων.

Ἐπιστήμονες λένε, ὅτι καὶ ἡ Σαχάρα ἀκόμη μπορεῖ νὰ γίνη κῆπος καὶ νὰ θρέψη κόσμο. Πῶς; Ἄν ἀνοίξουν μεγάλες **διώρυγες** καὶ πέσουν μέσα στὴν ἔρημο ποτάμια, ὁ τόπος θὰ ζωογονηθῆ. Ἐὰν τὰ ἰλλιγιώδη ποσά, ποὺ ξώδεψε ἡ ἀνόητη ἀνθρωπότης σὲ δύο παγκοσμίους πολέμους, τὰ διέθετε ἐκεῖ, ἡ ἔρημος θὰ ἦταν πλέον ἀπλῶς μία ἀνάμνησις, καὶ ἐκεῖ ποὺ εἶνε τώρα ἡ Σαχάρα θὰ ἀπλωνόταν μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα. Πολλὰ θὰ πραγματοποιηθοῦν στὸ μέλλον, δὲν γνωρίζω ἂν θὰ γίνη καὶ αὐτό. Ἐνα γνωρίζω, ὅτι ἡ ψυχικὴ μας ἔρημος **μπορεῖ** νὰ μεταβληθῆ σὲ κῆπο.

Ὅσοι αἰσθανόμαστε μέσα μας τὴν ἔρημο, ὅσοι ἀπὸ διάφορα γεγονότα εἴμαστε πικραμένοι κι ἀναστενάζουμε, μὴ λυγίσουμε. Ἀρκεῖ **νὰ πιστέψουμε στὸ Χριστὸ** καὶ ν' ἀνοίξουμε διώρυγα ποὺ θὰ φέρη τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα ἕως τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς. Τότε ὁ καθένας μας θὰ νιώσῃ τὸ ῥῆμα αὐτό: «*Εὐφράνθητι, ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθήτω ὡς κρίνον*».

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ βαπτίσῃ τὸν Κύριό μας, **νὰ μεταβάλῃ τὴν ἔρημο σὲ κῆπο του**: ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2347	Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19) 17 Ἰανουαρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μικρὸ κακὸ ἢ ἀχαριστία;

«Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἑννέα ποῦ;» (Λουκ. 17,17)

Σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι ἦταν, ἀγαπητοί μου, **Σοὶ δέκα λεπροὶ** ποὺ ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον (βλ. Λουκ. 17,12-19).

Ἡ ἀσθένειά τους ἦταν φοβερή. Τὸ σῶμα τους γεμάτο πληγές, ποὺ δὲν ἔκλειναν. Τὸ δέρμα σκεπασμένο ἀπὸ λέπια, ποὺ ἔπεφταν κ' ἔβγαιναν πάλι ἄλλα. Ὑπέφεραν οἱ ταλαίπωροι τὴν ἡμέρα ἀπὸ πόνους, ὑπέφεραν καὶ τὴ νύχτα ἀπὸ ἀπνία· μὲ τὸν κνισμὸ, τὴ φαγούρα ποὺ ἔνιωθαν νὰ τοὺς τρώη στὰ διάφορα μέλη τους, δὲν μποροῦσαν νὰ κλείσουν μάτι. Καὶ ἡ ὄψι τους ἄλλαζε κι αὐτή. Ἔπεφταν σάρκινα κομμάτια, τὰ αὐτιά, ἡ μύτη. Ἡ ἀσθένεια ἔτρωγε τὰ φρύδια, ἀλλοίωνε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ὁ ἀσθενὴς παρουσίαζε ὄψι φρικτὴ. Καταντοῦσαν ἀγνώριστοι, ἡ μορφὴ τους παραμορφωμένη προκαλοῦσε φόβο.

Καταραμένη ἀσθένεια. Καὶ τὸ χειρότερο, **ἀνίατη**, ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια μέχρι καὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κυρίου. Στὰ χρόνια ἐκεῖνα κανένα φάρμακο δὲν εἶχε βρεθῆ γιὰ τὴ λέπρα καὶ κανένας γιατρὸς δὲν μποροῦσε νὰ κάνη κάτι γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς πάσχοντας, νὰ θεραπεύσῃ τοὺς λεπρούς.

Ἦταν τέλος καὶ ἀσθένεια **μεταδοτικὴ**, γι' αὐτὸ οἱ ὑγιεῖς ἔπρεπε νὰ προστατεύωνται. Γιὰ νὰ μὴ διαδίδεται καὶ μολύνωνται καὶ ἄλλοι, τὸ κύριο μέτρο ποὺ ἐλάμβαναν οἱ τότε ἀρχεὲς ἦταν, ν' ἀπομονώνουν τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ λεπροὶ ἔμεναν μακριὰ ἀπὸ τὶς κατοικημένες περιοχές, ἀπὸ πόλεις καὶ χωριά. Γιὰ νὰ εἰδοποιοῦνται οἱ ὑγιεῖς ὅτι πλησιάζει κάποιος λεπρὸς καὶ νὰ φυλάγωνται, κρεμοῦσαν στὸ λαιμὸ τοῦ λεπροῦ κουδούνι, σὰν τὰ πρόβατα. Οἱ λεπροὶ ζοῦσαν σὲ μία κοινωνικὴ ἀπομόνωση. Φρικτὴ ἡ κατάστασι, ἐλεεινὴ ἡ ζωὴ τους. Ἦταν ζωντανοὶ νεκροί, νεκροὶ ἄταφοι.

Ἔτσι ζοῦσαν καὶ οἱ δέκα λεπροὶ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Ἔμεναν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, σ' ἓνα βουνό. Μόνη παρηγοριὰ γι' αὐ-

τοὺς ἦταν ἡ μεταξύ τους συναναστροφὴ. Κατοικία τους εἶχαν μιὰ σπηλιά. Συντροφιά τους τὰ θηρία τῆς ἐρήμου. **Κανεῖς** δὲν τολμοῦσε ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσε **νὰ τοὺς πλησιάσῃ.**

Ἄν ὅμως δὲν τοὺς ἐπισκέπτεται κανεῖς ἄλλος, τοὺς σκέπτεται καὶ **τοὺς ἐπισκέπτεται ὁ Χριστός.** Καὶ νάτος, ἔρχεται τώρα πρὸς τὸ μέρος τους. Τ' ἀκοῦνε αὐτοί, τὸ πληροφοροῦνται, κι ὅταν τὸν βλέπουν νὰ πλησιάζῃ, τότε ὅλοι μαζί ὑψώνουν φωνή· «**Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς**»· διδάσκαλε Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας (Λουκ. 17,13). Ὁ Χριστὸς τοὺς σπλαχνίζεται καὶ ἀποφασίζει νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Τοὺς διατάζει λοιπὸν νὰ πάνε ἀμέσως στοὺς ἱερεῖς, γιὰτὶ οἱ ἱερεῖς πιστοποιοῦσαν τότε τὴ θεραπεία τῶν λεπρῶν. Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται καθ' ὁδόν· καθὼς βαδίζουν **πηγαίνοντας ὅλοι μαζί** στοὺς ἱερεῖς, ἐκεῖ στὸ δρόμον **γιατρεύονται.** Ποιὸς τώρα μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴ χαρὰ τους ὅταν παίρνουν στὸ χέρι τὴν πιστοποίησι ὅτι εἶνε ὑγιεῖς καὶ τὴν ἄδεια νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι τους, νὰ βγοῦν στὴν κοινωνία!

Ἄλλ' ἐνῶ πηγαινόντας στοὺς ἱερεῖς βάδιζαν ὅλοι μαζί, φεύγοντας τώρα ἐπὶ κεῖ οἱ πρῶνι λεπροὶ **χωρίζονται.** Οἱ μὲν ἑννέα πῆγαν ὁ καθένας πρὸς τὸ σπίτι του, ἀλλὰ ὁ ἓνας θεώρησε χρέος του νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Χριστό· κι αὐτὸς ἦταν ὄχι Ἰουδαῖος ἀλλὰ Σαμαρεῖτης. Ἔρχεται λοιπὸν, πέφτει στὰ πόδια τοῦ Κυρίου μὲ τὸ πρόσωπον στὴ γῆ, καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸν εὐχαριστεῖ. Μόνον αὐτὸς, ὁ ἓνας· οἱ ἄλλοι ὄχι. Καὶ **ὁ Χριστὸς ἐκφράζει παράπονον·** Δέκα δὲν καθαρίστηκαν; «οἱ δὲ ἑννέα ποῦ;» (ἐ.ἀ. 17,17).

* * *

Ἀλλά, ἀδελφοί μου, τὴ διαγωγὴ ποὺ ἔδειξαν οἱ ἑννέα θεραπευμένοι, δείχνουμε δυστυχῶς κ' ἐμεῖς ἀπέναντι στὸν Εὐεργέτη μας. **Εἴμαστε κ' ἐμεῖς ἀχάριστοι** καὶ μάλιστα σὲ βαθμὸ χειρότερο. Μᾶς εὐεργετεῖ κ' ἐμᾶς ὁ Θε-

ός. Ποιές εἶνε οἱ εὐεργεσίες του; Πολλές, ἀμέτρητες. Εὐεργεσίες ὑλικές, στοῦ σώμα· ἀέρας καὶ ὄξυγόνο, ἥλιος καὶ φῶς, καρποί, τροφές, νερό, ροῦχο καὶ τόσα ἄλλα δῶρα του. Μὰ πιὸ μεγάλες εἶνε οἱ πνευματικές του εὐεργεσίες, οἱ εὐεργεσίες στὴν ψυχὴ.

Τί ἔχει ἡ ψυχὴ μας; Εἶνε ἄρρωστη, ἀκάθαρτη, λεπρὴ. Ἄν μπορούσαμε νὰ τὴ δοῦμε μὲ μάτια πνευματικά, θὰ τὴ βλέπαμε γεμάτη ἀπὸ τὰ λέπια τῆς ἁμαρτίας, ὄλο πληγές καὶ πύον. Δὲν εἶνε τόσο ἀκάθαρτος ἕνας λεπρὸς ὅσο εἶνε ἡ ψυχὴ μας. Ἐν τούτοις ἕνα «Κύριε, ἐλέησον» μὲ ἀληθινὴ μετάνοια, μία εἰλικρινῆς ἐξομολόγησι, ἀρκοῦν γιὰ νὰ πλυθῆ, νὰ καθαριστῆ, νὰ γειάνη. Δὲν εἶνε αὐτὸ μεγάλη εὐεργεσία; Ὡ ἀδελφοί μου, τὴν ψυχὴ μας, ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καθάρισῃ, **τὴν καθαρίζει ὁ Χριστός**. Πῶς; Μὲ τὸ τίμιο αἷμα του. «Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ...καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Α' Ἰω. 1,7).

Εὐεργετεῖ ὁ Θεός. Κ' ἐμεῖς πῶς φερόμαστε ἀπέναντί του; **Ἀποδεικνύομαστε ἀχάριστοι**. Δέκα (10) ἦταν οἱ λεπροὶ ποὺ θεραπεύθηκαν καὶ ἕνας (1) φάνηκε εὐγνώμων. Σήμερα μέσα σὲ χίλιους (1.000) εὐεργετημένους Χριστιανοὺς ζήτημα εἶνε ἄν, ὄχι ἑκατὸ (100) ποὺ εἶνε ἡ ἀναλογία, ἀλλὰ οὔτε δέκα (10) τοῦ λένε εὐχαριστῶ. Δὲν βλέπετε στοῦ μέρος ποὺ ζῆτε; Ἐξακολουθεῖ νὰ στέλνῃ τὰ ἀγαθὰ του σὲ πόλεις ὀλόκληρες καὶ χωριά. Ἄν λειτουργοῦσε μόνο ἡ δικαιοσύνη του, γιὰ τὰ πονηρὰ ἔργα καὶ τὴν ἀσέβειά μας θὰ ἔπρεπε νὰ στείλῃ σεισμοὺς νὰ μᾶς καταστρέψῃ, κεραυνοὺς νὰ μᾶς κάψῃ, ν' ἀνοίξῃ τὴ γῆ νὰ μᾶς καταπιῆ. Μᾶς σώζει ἀπὸ συμφορές, καὶ μᾶς στέλνει ἀγαθὰ: **τί περιμένει ἄραγε ἀπὸ μᾶς;** Περιμένει καὶ τὸ ζητάει ὁ Χριστός, νὰ ἔρθουμε σήμερα ὄλοι καὶ νὰ τοῦ ποῦμε· Σ' εὐχαριστοῦμε, Κύριε.

Τίποτα ἐμεῖς. Μένουμε στοῦ σπίτι ἢ τρέχουμε ἄλλοῦ, ἀλλὰ στὴν ἐκκλησίᾳ δὲν πᾶμε. Κι ὅταν ἀκουστῆ ἡ καμπάνα ἢ μᾶς πῆ κάποιος, Ἔλα νὰ πᾶμε ν' ἀνάψουμε ἕνα κερὶ καὶ νὰ ποῦμε ἕνα εὐχαριστῶ στοῦ Θεοῦ! βρίσκουμε πάντα μιὰ δικαιολογία, «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις» (Ψαλμ. 140,4)· προφασίζομαστε ἄλλοτε τὸ κρῦο, ἄλλοτε τὴ ζέστη, ἄλλοτε τὶς δουλειές, ἄλλοτε ὅ,τιδήποτε. Τί δείχνει αὐτό; **Εἴμαστε ἀχάριστοι!**

Καὶ μόνο ἀχάριστοι; Πολλοὶ ὄχι μόνο δὲν αἰσθάνονται χρέος νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Θεὸ γιὰ τὶς δωρεές του, ἀλλὰ –φοβερὸ καὶ νὰ τὸ ποῦμε– ἀνοίγουν τὸ στόμα καὶ **βλαστημοῦν**. Ὅριστε· κάθετα τὸ μεσημέρι στοῦ τραπέζι, ἔχει μπροστά του ὄλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, ἀπολαμβάνει τὰ δῶρα του, τὸ ψωμὶ ἔχει στοῦ στό-

μα - τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, καὶ τί κάνει· βλαστημαίει ὁ ἄθλιος! **Φίδια ἔχουμε καταντήσει**. Μοιάζουμε μὲ τὸ χωρικὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶδε τὸ χεῖμῶνα στοῦ παγωμένο δρόμο ἕνα φίδι, τὸ λυπήθηκε, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔβαλε στοῦ κόρφο του, κ' ἐκεῖνο μόλις ζεστάθηκε τὸν δάγκωσε. Αὐτὸ κάνουν πολλοὶ. Ἀχάριστοι! Τοὺς θερμαίνει ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἥλιο του, τοὺς τρέφει, τοὺς ποτίζει, τοὺς προστατεύει, κι αὐτοὶ ἀντὶ γιὰ εὐχαριστῶ χύνουν τὸ φαρμάκι τῆς ψυχῆς τους κατὰ τοῦ Πλάστου καὶ Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου. Δαγκώνουμε οἱ ἄθλιοι τὸ χέρι ποὺ κάθε μέρα ἀνοίγει καὶ μᾶς δωροφορεῖ.

Δὲν εἶνε μικρὸ κακὸ ἡ ἀχαριστία. Κι ἄλλες ἁμαρτίες ἐξαχρειώνουν τὸν ἄνθρωπο, ἀλλ' αὐτὴ τὸν κατεβάζει **πιὸ κάτω κι ἀπὸ τὰ ζῶα**. Γιατὶ καὶ τὰ ζῶα ἀκόμα ξέρουν νὰ εὐγνωμονοῦν τὸν ἀφέντη τους· κ' ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ τοῦ μιλήσουν μὲ τὴ γλῶσσα τους, τὸ λένε καθένα μὲ τὸν τρόπο του. Τὰ πουλιὰ στοῦ δάσους μόλις ξυπνήσουν κελαϊδοῦν καὶ ὑμνοῦν ἔτσι τὸν Πλάστη τους. Τὰ σκυλιὰ εὐγνωμονοῦν τὸν κύριό τους· τοὺς ρίχνει ἐκεῖνος ἕνα κόκκαλο κι αὐτὰ ἀμέσως τοῦ κουνοῦν τὴν οὐρά τους. Ἀναφέρονται περιπτώσεις ποὺ καὶ θηρία ἀκόμη ἔδειξαν πῶς γνωρίζουν τὸν εὐεργέτη τους. Λένε, ὅτι ἕνα λιοντάρι ἀκολούθησε σὲ ὄλη του τὴ ζωὴ ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος κάποτε τὸ εἶχε σώσει ἀπὸ ἕνα φίδι!

Ἄλογα κτήνη δηλαδὴ εἶνε πιὸ νοήμονα καὶ εὐαίσθητα. Καὶ μόνο ὁ ἄνθρωπος ἀποδεικνύεται **ἀμνήμων, ἀναίσθητος, παράλογος, ἀχάριστος**. Ἀχάριστος πρὸς τὸ Θεό, πρὸς τοὺς γονεῖς του, πρὸς τοὺς εὐεργέτες του γενικῶς.

* * *

Σήμερα λοιπόν, ἀδελφοί μου, ποὺ ἀκούσαμε αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο, **νὰ βάλουμε κ' ἐμεῖς μιὰ τάξι στὴ ζωὴ μας**. Ποτέ μὴν καθίσουμε γιὰ φαί χωρὶς τὸ «εὐχαριστῶ» γιὰ τ' ἀγαθὰ ποὺ γευόμαστε. Ποτέ μὴν κοιμηθοῦμε, χωρὶς νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο γιὰ τὴν πρόνοια καὶ τὶς εὐλογίες τῆς ἡμέρας. Ποτέ μὴν ξυπνήσουμε χωρὶς νὰ τὸν θυμηθοῦμε, νὰ εὐχαριστήσουμε γιὰ τὸν ὕπνο, νὰ τὸν προσκυνήσουμε.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἔχουμε τὴ χαρὰ τῆς ψυχῆς μας καὶ τὴν **εὐλογία τοῦ Θεοῦ**. Ἐκεῖνος εἶνε γενναϊόδωρος· ὅσο περισσότερο τὸν εὐγνωμονοῦμε, τόσο περισσότερο θὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ θὰ μᾶς εὐεργετῆ. Καὶ ὡς τελευταία καὶ μεγαλύτερη εὐεργεσία του θὰ μᾶς χαρίσῃ **τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**, τῆς ὁποίας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1134 ²	Κυριακὴ ΛΑ' (Α' Τιμ. 1,15-17) 24 Ἰανουαρίου 2021 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ Χριστὸς μᾶς σώζει μὲ τὴ μετάνοια

«Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ» (Α' Τιμ. 1,15)

Ἦρθε, ἀγαπητοί μου, μᾶς λέει σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ὁ Παῦλος, **ἦρθε στὸν κόσμον** ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ποὺ εἶνε Θεός, γιὰ νὰ μᾶς σώση. Στὸ Σύμβολο ὅμως τῆς πίστεως χρησιμοποιεῖται εἰδικώτερα τὸ ῥῆμα **«κατήλθε»** («κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν...» - ἄρθρ. 3). Μπαίνω σ' ἓνα μεγάλο μυστήριο, σὲ πλατεία καὶ βαθειὰ θάλασσα. Τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως λέει, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν «ἦλθε» ἀπλῶς, ὅπως λέει ὁ Παῦλος ἐδῶ (Α' Τιμ. 1,15), ἀλλὰ **«κατήλθε»**. Γιατί **«κατήλθε»**;

Πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ πέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο, πάνω ψηλά, στὸν κόσμον τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ἐκεῖ εἶνε ἡ Θεότης. Κι ἀπὸ κεῖ ἦλθε κοντά μας. Φανταστῆτε ὁ βασιλιάς μιᾶς χώρας ν' ἀφήση κάποια στιγμή τὸ παλάτι του, νὰ βγῆ στὰ βουνά, νὰ φορέση μιὰ κάππα, νὰ πάρη μιὰ γκλίτσα καὶ νὰ γίνη βοσκός. Θὰ βουίξη ὁ κόσμος καὶ θὰ καταπλαγῆ. Ἄλλὰ τί εἶν' αὐτό! Ὁ Χριστὸς κατέβηκε ἀπὸ πολὺ ψηλότερα, ἀπ' τὰ παλάτια τοῦ οὐρανοῦ. Ἔχετε δεῖ ποτὲ ἀετό; Πετᾶει σὲ μεγάλο ὕψος· τὸν βλέπεις στὸν οὐρανὸ σὰν κεφάλι καρφίτσας. Καὶ κάνοντας ἀλλεπάλληλους κύκλους χαμηλώνει, μέχρι ποὺ ἔρχεται καὶ κάθετα πάνω σ' ἓνα βράχο. Ἔτσι κι ὁ Χριστὸς, ὁ χρυσάετος - ἢ Ἀποκάλυψις ὀνομάζει τὸ Χριστό μας ἀετό (βλ. Ἀπ. 12,14) -, ἀφῆσε τὰ οὐράνια δώματά του καὶ ἄγγιξε τὴ γῆ. Καὶ ἡ γῆ δὲν κᾶκε. Ὡ ταπεινώσις, ὦ μεγαλεῖο ταπεινώσεως ἄφραστο!

Γιὰ ποῖο σκοπὸ κατέβηκε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον; Γιὰ νὰ σώση τὸν ἄνθρωπο.

Ἀπὸ τί κινδύνευε ὁ ἄνθρωπος; Ἀπὸ σεισμό, ἀπὸ φωτιά, ἀπὸ ἐπιδημία, ἀπὸ ἀσθένεια, ἀπὸ πλημμύρα, ἀπὸ ἓνα νέο κατακλυσμὸ, ἀπὸ πολέμους καὶ ἐμφύλιους σπαραγμούς; Ἀπὸ πολλὰ πράγματα κινδυνεύει. Πρὸ παντὸς ὅμως κινδυνεύει ἀπὸ τὴν **ἁμαρτία**. Γι' αὐτὸ ἦρθε ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ σώση τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν

ἁμαρτία. Ἄν βγάλῃς ἓνα σπυράκι, φοβᾶσαι καὶ τρέχεις στὸ γιατρό, μήπως εἶνε καρκίνος. Χριστιανέ μου, σήμερα - αὔριο, ἓνα κουφάρι θὰ γίνῃ μέσα στὴ γῆ. Τρέμεις τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ **τὴν ἁμαρτία δὲν τρέμεις**.

Σήμερα οἱ ἄνθρωποι **γεύονται τὴν ἁμαρτία** ὄχι μὲ τὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀλλὰ μὲ τὴν κουτάλα, πίνουν τὴ μοιχεία καὶ τὴν πορνεία σὰν ἓνα ποτήρι δροσερὸ νερό (πρβλ. Ἰωβ 15,16). Τοὺς φαίνεται σὰν ἓνα ὠραῖο πρᾶγμα, σὰν γλύκισμα, ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ ὁ διάβολος ἔχει ρίξει τὸ φαρμάκι του. Ἡ ἁμαρτία εἶνε φωτιά ποὺ καίει, σκορπιὸς ποὺ κεντάει· εἶνε φίδι, κεραυνός, σεισμός, τὸ μεγαλύτερο κακό.

Ὁ διάβολος εἶνε φοβερὸς ψαράς. Ἀπλώνει τὰ δίχτυα του στὰ παλάτια, στὰ δικαστήρια, στοὺς στρατώνες, στὰ χωράφια, στὰ ἐργαστήρια, στὰ χρηματιστήρια, στὶς τράπεζες, στὰ σχολεῖα, στὰ πανεπιστήμια, παντοῦ. Σὰν τὴν ἀράχνη **τοὺς πιάνει ὅλους**, δὲν μένει κανεὶς ἔξω. Καὶ οἱ ἄντρες, καὶ οἱ γυναῖκες, κ' ἐκεῖνος ὁ ἀσπρομάλλης γέρος ποὺ ἔχει τὸ ἓνα πόδι στὸν τάφο καὶ πρέπει νὰ κρατᾶ κομποσχοῖνι καὶ κάθε μέρα νὰ προσεύχεται, καὶ τὸ μικρὸ παιδί· κι ὁ ἀγράμματος ἀλλὰ καὶ ὁ καθηγητής, ὅλοι εἶνε ἁμαρτωλοί. Ἀμαρτάνει καὶ ὁ στρατιώτης ποὺ στὸ στρατόπεδο βλαστημαίει τὸ Θεό, ἀμαρτάνει κι ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ δὲν ἐκτελεῖ τὸ ἱερό του καθῆκον. Ἀμαρτάνουν οἱ θνητοὶ ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ τῶν καταστάσεων. Ὅπως τὸ ψάρι κολυμπᾶει μέσ' στὴ θάλασσα, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος κολυμπᾶει μέσ' στὴν ἁμαρτία.

Ἀμαρτάνουμε μὲ κάθε μέλος καὶ σὲ κάθε μέρος. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὰ χέρια· ἀντὶ μ' αὐτὰ νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας, νὰ κάνουμε τὸ καλό, νὰ βοηθᾶμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ἐμεῖς τὰ βάφουμε μὲ αἷμα ἢ τ' ἀπλώνουμε στὰ δικαστήρια καὶ δίνουμε ὄρκους. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὰ πόδια, ποὺ εἶνε ἔτοιμα νὰ τρέξουν στὸ κακό,

νά γλιστρήσουν τὴ νύχτα στὸ ξένο σπίτι καὶ ν' ἀτιμάσουν τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου. Ἔχουμε πόδια γιὰ τὸ διάβολο, πόδια γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν ἔχουμε. Χτυπᾶ ἢ καμπάνα, καὶ δὲν τρέχουμε στὴν ἐκκλησία. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὰ μάτια· μᾶς τὰ ὄρωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ βλέπουμε τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ τὰ ὠραῖα τῆς γῆς καὶ νὰ τὸν δοξάζουμε, κ' ἔμεῖς τὰ ἔχουμε μόνο γιὰ τὴ διαφθορά. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὰ αὐτιά· τὰ τεντώνουμε ν' ἀκούσουμε ὅ,τι αἰσχροῦ, ἀλλὰ τὰ κλείνουμε μὲ βουλοκέρι νὰ μὴν ἀκούσουμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὴ γλῶσσα· ἀντὶ νὰ εἶνε μιὰ κιθάρα ποὺ θὰ ὑμνῇ τὸ Θεό, ἔμεῖς μ' αὐτὴν κάνουμε κατακρίσεις, συκοφαντίες, ὕβρεις, βλασφημίες· τὸ σκουλήκι τῆς γῆς βλαστημάει τὸ Δημιουργό του. Ἀμαρτάνουμε μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις καὶ μὲ τὸ μυαλό. Πές μου τί σκέπτεσαι, νὰ σοῦ πῶ ποιός εἶσαι. Σκέπτεσαι γυναῖκες; εἶσαι ἕνας διεφθαρμένος. Σκέπτεσαι λεφτά; εἶσαι ἕνας φιλάργυρος. Σκέπτεσαι νὰ ἐκδικηθῆς; εἶσαι ἕνας Κάϊν. Ποῦ φτερουγίζουν τὰ ὄνειρά σου; Ἀμαρτάνουμε καὶ μὲ τὴν καρδιά. Μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἀγαποῦμε, κ' ἔμεῖς τὴν γεμίσαμε φίδια καὶ σκορπιούς.

Ἀμαρτάνουμε τὴ μέρα, τὴ νύχτα, στὸ δρόμο, στὸ χωράφι, στὸ αὐτοκίνητο, στὸ ἀεροπλάνο, στὸ πλοῖο, **παντοῦ**. Ἀμαρτάνουμε –ὦ Θεέ μου– καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε χῶρος ἀπυρόβλητος ἀπὸ τὸ διάβολο.

* * *

Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶνε μακρόθυμος. ἤρθε νὰ μᾶς σώση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀκοῦμε στὰ ἐγκώμια ἕνα παράδειγμα σχετικό. Ὁ πελεκᾶνος εἶνε φιλόστοργος· ἀγαπᾶ τὰ παιδιὰ του καὶ τρέχει νὰ τοὺς βρῇ τροφή. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ λείπει πάει τὸ φίδι στὴ φωλιά, τσιμπάει καὶ δηλητηριάζει τὰ πουλιά. Ὅταν ἔρχεται ὁ πελεκᾶνος καὶ βλέπει τὰ πουλάκια νὰ σπαρταρᾶνε, σχίζει μὲ τὸ ράμφος τὸ στήθος του καὶ τοὺς μεταγγίζει ἀπὸ **τὸ καθαρὸ αἷμα του**· ἔτσι τὰ σώζει.

«Ὡσπερ πελεκᾶν
τετρωμένος τὴν πλευράν σου, Λόγε,
σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας
ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοῖς κρουνοὺς».

Ὁ Χριστὸς καλεῖ· «**Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμα μου...**» (Ματθ. 26,27). Μᾶς ποτίζει, μᾶς μεταγγίζει τὸ πεντακάθαρο αἷμα του. Τὴν ὥρα ποὺ κοινωνᾶς, κάθε σταγόνα εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀχνίζει.

Ὁ Χριστὸς σώζει ὅλους, **καὶ τοὺς πρὸ μεγάλους ἀκόμη ἁμαρτωλοὺς**. Ἡ ἀξία ἐνὸς γιατροῦ φαίνεται ἂν θεραπεύῃ ὄχι μιὰ μικρὴ πάθησι ἀλλὰ καὶ τὶς βαρεῖες ἀρρώστιες. Καὶ σήμερα

βλέπουμε ἕνα τέτοιο ἄρρωστο, ἕναν πολὺ βαρεῖα ἁμαρτωλὸ ποὺ ἔσωσε ὁ Χριστὸς. Εἶνε ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**. ἤταν διώκτης καὶ ἤθελε ν' ἀφανίσῃ τοὺς Χριστιανούς. Θὰ πῆ κανεὶς· Πῶς τὸν ἀνεχόταν ὁ Χριστὸς; Μποροῦσε ὁ Χριστὸς νὰ στείλῃ ἀστροπελέκι νὰ τὸν κάψῃ. Δὲν τὸ ἔκανε, γιατί μακροθυμοῦσε· ἤξερε, ὅτι ἀπ' τὸ κάρβουνο αὐτὸ θὰ γίνῃ ἕνα διαμάντι.

Γι' αὐτὸ τώρα ὁ Παῦλος λέει· Ἔμουν ἁμαρτωλός, ἀλλὰ **ὁ Χριστὸς μὲ ἔσωσε**· ἤρθε στὸν κόσμο νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους εἶμαι ἐγώ (Α' Τιμ. 1,15).

Καὶ μόνο τὸν Παῦλο ἔσωσε ὁ Χριστὸς; Ἔσωσε τὸν τελώνη ποὺ ἐγένε εὐαγγελιστής, ἔσωσε τὸ Ζακχαῖο ποὺ πῆγε στὸ σπίτι του καὶ εἶπε «**Σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο**» (Λουκ. 19,9), ἔσωσε τὸν ἐκατόνταρχο, ἔσωσε τὸ ληστή, ἔσωσε μυριάδες ψυχές. **Σώζει κ' ἔμας**.

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ρούμελης ἦταν μιὰ **γριὰ ἐνενήντα χρονῶν**. Πήγαινε στὶς ἐκκλησίες, ἀσπαζόταν τὶς εἰκόνες, ἔκανε μετάνοιες· τὴν εἶχαν γιὰ ἁγία. Ὅταν πλησίαζε νὰ πεθάνῃ, φοβήθηκε. Ζήτησε παπᾶ. Ἐτρεξαν τὰ ἐγγόνια τῆς νὰ φέρουν πνευματικό. Ἐπειδὴ ὅμως ἀργοῦσαν κι αὐτὴ ξεψυχοῦσε, εἶπε· Ἐλάτε, παιδιὰ μου, νὰ σᾶς πῶ τὰ κρίματά μου... Ποιὸ τὸ κρίμα τῆς; Ὅταν ἦταν δεκαεξὶ χρονῶν πῆγε στὸ ποτάμι νὰ πλύνῃ. Ἐκεῖ μάλωσε μ' ἕνα παιδί μικρότερο, τὸ χτύπησε μὲ μιὰ πέτρα καὶ τὸ σκότωσε. Ἄνοιξε λάκκο καὶ τὸ σκέπασε. ἤρθε ἀστυνομία, δὲν τὴν ὑπωπτεύθηκαν. Πέρασαν ἐβδομηταπέντε χρόνια, μὰ δὲν ἠσύχασε. Ἐλάτε, παιδιὰ μου, νὰ σᾶς πῶ· **σκοτώσα παιδί!** Παναγιᾶ, Χριστέ, συχωρέστε με τὴν ἁμαρτωλή... Καὶ μὲ τὸ «συχωρέστε με τὴν ἁμαρτωλή» ξεψύχησε ἡ βάρβα. Μπορεῖ ν' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά καὶ νὰ πέσουν τὰ δόντια, ἀλλὰ **ἡ ἁμαρτία μένει μέσα κάρβουνο** ἀναμμένο.

* * *

Ἀδέρφια μου, μὴν ἀπελπισθῆτε· **μετανοεῖτε**. Μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ κάνει λειῶμα τὶς ἁμαρτίες σας. Καὶ **μὴν ἀργεῖτε**, γιατί ἡ ὥρα πέρασε. Εἶνε δώδεκα παρὰ πέντε. Δὲν ἔχω κλειδὶ ν' ἀνοίξω τὶς καρδιές σας, νὰ μετρήσω τ' ἁμαρτήματά σας. Ὁ Χριστὸς τὰ ξέρει καὶ τὰ ζυγίζει ὅλα. Ἀνοίξτε τὶς καρδιές, βγάλτε τ' ἁμαρτήματά σας στὴν ἐκκλησία, **ἐξομολογηθῆτε μὲ εἰλικρίνεια**. Ἐλάτε κοντὰ στὸ Χριστό, γονατίστε μπροστά του, καὶ στὴν καρδιά σας θὰ αἰσθανθῆτε παράδεισο. Κι ὅταν ἔρθῃ ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς μας, νὰ ποῦμε· «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2349

Κυριακὴ ΛΒ' [ΙΕ' Λουκ.] (Α' Τιμ. 4,9-15)
31 Ἰανουαρίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μὲ ἄγκυρα τὴν ἐλπίδα

«Ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν» (Α' Τιμ. 4,10)

Μεγάλη δύναμι στον κόσμο, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἐλπίδα. Γι' αὐτὴν μιλάει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ ἀνάγνωσμα (Α' Τιμ. 4,9-15).

Ἔλεγε ὁ **ἄσθενης** προσδοκᾷ ὅτι μιὰ μέρα θὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ θὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἐργασία του ὅπως πρῶτα. Μὲ ἐλπίδα ζῆ ὁ **ἀγρότης** ὀργώνει, σπέρνει, ποτίζει, κοπιάζει στὰ χωράφια περιμένοντας ὅτι τὸ καλοκαίρι θὰ μαζέψῃ καρπὸ. Μὲ ἐλπίδα ζῆ ὁ **ἔμπορος** κινεῖται, διαθέτει τὰ κεφάλαιά του στὴν ἀγορὰ ἀποβλέποντας στὸ νὰ τ' αὐξήσῃ, νὰ ἔχῃ κέρδος. Μὲ τὴν ἐλπίδα ζῆ κι ὁ **ναυτικός** ξεκινᾷ ἀπ' τὸ ἕνα λιμάνι καὶ ταξιδεύει αἰσιόδοξος ὅτι θὰ φτάσῃ στὸ ἄλλο ὅπου εἶνε ὁ προορισμός του.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ζοῦν ὅλοι, μὲ τὴν ἐλπίδα ζῆ **καὶ ὁ Χριστιανός**. Αὐτὸ ἀκούσαμε στὸν ἀπόστολο· Ἐμεῖς οἱ ἀπόστολοι, καὶ γενικὰ οἱ Χριστιανοί, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «Ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν»· ἔχουμε κρεμάσει τὴν ἐλπίδα μας στὸ ζωντανὸ Θεό, πού εἶνε ὁ σωτήρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδιαίτερος τῶν πιστῶν (ἔ.ἀ. 4,10). Ὡ πόσο διαφέρει ἡ ἐλπίδα αὐτὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες ἐλπίδες τοῦ κόσμου! Ἐκεῖνες εἶνε ἀσταθεῖς - ψεύτικες· στηρίζονται σὲ ἀνθρώπινες βάσεις, σὲ μεταβλητὲς καταστάσεις (ἐπιστήμη, χρήμα, κλίμα, στοιχεῖα τῆς φύσεως). Μία μόνο ἐλπίδα εἶνε ἀσάλευτη καὶ αἰώνια, αὐτὴ πού ἔχει ὡς στήριγμά της τὸ Θεό· αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἐλπίδα τοῦ πιστοῦ.

Θέλετε νὰ σᾶς ἀριθμηθῶ μερικὲς **ἐλπίδες τοῦ κόσμου τούτου**;

✓ Νά **μία κόρη** πού θέλει νὰ κἀνῃ οἰκογένεια. Καὶ ἐλπίζει. Τί ἐλπίζει; Ὅνειρα χρυσᾶ. Ἐλπίζει, ὅτι ὁ ἄλφα νέος θὰ τὴν πάρῃ. Ἄλλ' αὐτός, ὅπως οἱ περισσότεροί νεοὶ σήμερα, δὲν σκέπτεται νὰ δεσμευθῆ μὲ τὸν ἰσόβιο δεσμό τοῦ γάμου. Κοιτάζει μᾶλλον πῶς νὰ περάσῃ εὐχά-

ριστα τὴ νεότητά του, ἀφήνει τὸν καιρὸ νὰ περνᾷ καὶ ξεγελάει τὴ δύστυχη κοπέλλα. Ἐκείνη ζῆ μὲ τὴν ἐλπίδα, τὸν περιμένει χρόνια, μὰ αὐτὸς τελικὰ ἀποδεικνύεται ἀπατεώνας. Τὴν ἐγκαταλείπει! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ κόρη ἀπελπισμένη μαραζώνει! Ἠλπίζε, μὰ ἡ ἐλπίδα της διαψεύσθηκε· ἦταν σὰν μιὰ σαπυνόφουσκὰ πού γυαλίζει καὶ λάμπει μὲ ὅλα τὰ χρώματα, μὰ δὲν ἔχει τίποτε μέσα...

✓ Νά καὶ **ἕνας νέος**. Στήριξε τὶς ἐλπίδες του στὸν ἄλφα ἢ βῆτα πολιτευόμενο. Μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ μὲ βοηθήσῃ, θὰ μὲ ὑποστηρίξῃ, θὰ μὲ προστατέψῃ, κ' ἐγὼ στηρίχτηκα σ' αὐτόν... Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ζῆ ὁ νέος μας. Ἀλλὰ ὁ ἄρχοντας ἀποτυγχάνει, πέφτει ἀπὸ τὸ ἀξίωμα πού εἶχε ἢ πεθαίνει, κι ὁ νέος μένει ξεκρέμαστος μὲ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο.

✓ Ἄλλος ἐλπίζει στὰ κτήματά του πού εἶνε πολλὰ· ἀλλ' ἐδῶ ἔρχεται μιὰ θεομηνία, καταστρέφει τὸ σοδειά, πᾶνε χαμένοι ὅλοι οἱ κόποι καὶ τὰ ἔξοδα, κι ὁ **κτηματίας** ἀπελπισμένος κλαίει ἐπάνω στὴ συμφορὰ του.

✓ Ἄλλος ὑπολόγιζε στὰ χρήματά του, στὶς καταθέσεις πού εἶχε, ἀλλὰ μιὰ ἀλλαγή στὸ χρηματιστήριό ἔφερε τ' ἀπάνω κάτω κι ὁ πλούσιος **ἐπιχειρηματίας** κατήντησε φτωχός· εἶχε ἐλπίσει «ἐπὶ πλοῦτου ἀδελότητι» (Α' Τιμ. 6,17), στὴν ἀπατηλὴ ἀβεβαιότητα τοῦ πλοῦτου.

Ἔλεγε αὐτὲς οἱ ἐλπίδες, πού στηρίζουν οἱ ἄνθρωποι σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ αἰῶνος τούτου, σὲ εἰδῶλα δηλαδὴ κατ' οὐσίαν, ἀποδεικνύονται ἀβέβαιες, ψεύτικες. **Μία ἐλπίδα εἶνε ἀξιόπιστη καὶ ἀποτελεσματικὴ**, ἡ ἐλπίδα στὸν Κύριο, στὸν Θεὸ τὸν ζῶντα. Οἱ πιστοὶ δὲν ἐλπίζουν οὔτε σὲ πλούτη, οὔτε σὲ ἄρχοντες, οὔτε σὲ ἄλλα ὑλικά πράγματα· ὅλη τὴν ἐλπίδα τους τὴν ἔχουν στὸ Θεό. Αὐτοὺς μακαρίζει ὁ Δαυὶδ καὶ λέει στὸν Κύριο· «*Μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ*» (Ψαλμ. 83,13 κ.ἀ.).

Αυτή την ἐλπίδα εἶχε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, αὐτὴ τοῦ ἔδινε δύναμι νὰ κοπιᾶζη κηρύττοντας τὸν θεῖο λόγο καὶ νὰ ὑπομένῃ πικροὺς χλευασμούς. Ποτέ αὐτὴ δὲν τὸν ἀπογοήτευσε. Τὸ γράφει· «*Κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν*». Μὲ ἄλλα λόγια τὸν ἀκοῦμε νὰ λέῃ· Στὰ μεγάλα μου βάσανα μιὰ παρηγορία ἔχω, τὴν ἐλπίδα στὸ Θεό. Δὲν ἀπογοητεύομαι, δὲν ἀποκάμνω, δὲν ἐγκαταλείπω τὸν ἀγῶνα, δὲν ρίχνω τὰ ὄπλα, δὲν γίνομαι λιποτάκτης, δὲν ὑποστέλλω τὴ σημαία, γιατί ἐλπίζω στὸ Θεό· θὰ μὲ βοηθήσῃ, θὰ μὲ προστατεύσῃ, καὶ τέλος θὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὴν οὐράνια βασιλεία του.

Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα τὸν ἐνίσχυε ν' ἀντιμετωπίζῃ μὲ αἰσιοδοξία τὰ δεινά του. Καὶ **τί δὲν ὑπέφερε ὁ Παῦλος!** Ἔτρεχε σὰν ἀετὸς ἀκούραστος πότε στὴν Ἀντιόχεια, πότε στὰ Ἱεροσόλυμα, πότε στὴν Κύπρο, πότε στὴ Μικρὰ Ἀσία, πότε στὴ Μακεδονία, πότε στὴν Ἀθήνα, πότε στὴν Κόρινθο, πότε στὴ Ρώμη, πότε στὴν Ἰσπανία. Ἔτρεχε γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Χριστό, καὶ κοπιᾶζε γιὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ τοὺς ἄλλους, ἐργαζόταν μὲ τὰ χέρια του. Κοπιᾶζε –δωρεάν– γιὰ τοὺς Χριστιανούς, γιατί ἠλπίζε ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἀμείψῃ μὲ τὸ μεγαλύτερο βραβεῖο ποὺ ὑπάρχει, τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ τοῦ ἔδινε θάρρος καὶ ἀντοχὴ στὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ συναντοῦσε διαρκῶς, εἴτε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς, εἴτε ἀπὸ ψευδαδέλφους, εἴτε ἀπὸ τὰ θηρία καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Οἱ διῶκτες του ἐχθροὶ τοῦ εὐαγγελίου τὸν ὕβριζαν, τὸν συκοφαντοῦσαν, τὸν καταδίωκαν, ζητοῦσαν τὴν ἐξόντωσί του. Τὸν θεωροῦσαν ἄλλοι ἀσεβῆ, ἄλλοι βλάσφημο, ἄλλοι φλύαρο, ἄλλοι τρελλό. Καὶ τί δὲν ἄκουσε!

Αὐτὸς ὅμως καὶ τὶς ὕβρεις καὶ τὶς συκοφαντίες καὶ τοὺς κατατρεγμούς καὶ τὶς ἐπιβουλές, **ὄλα τὰ ἄντεξε. Πῶς; Μὲ τὴν ἐλπίδα** στὸ Θεὸ τὸν «ζῶντα». Ἄλλοι ἔχουν μάταιες ἐλπίδες, ἐλπίζουν σὲ εἰδῶλα, σὲ θεοὺς ἀνύπαρκτους. Ὁ Χριστιανὸς ἐλπίζει στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό. Αὐτὸς δὲν εἶνε νεκρὸς καὶ ἀνύπαρκτος ὅπως τὰ εἰδῶλα· ὑπάρχει καὶ εἶνε ζωντανός. Ὁ Θεός, σκεπτόταν ὁ Παῦλος, προστατεύει ὄλα τὰ πλάσματά του· δὲν θὰ προστατεύσῃ κ' ἐμένα, ποὺ εἶμαι δοῦλος του, ἐργάτης του, κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου του; ἀφοῦ σώζει ὄλους, πολὺ περισσότερο σώζει ἐκείνους ποὺ πιστεύουν καὶ ἐλπίζουν σ' αὐτόν.

Τὴν ἐλπίδα αὐτὴ, ποὺ εἶχε ὁ Παῦλος, χρει-

αζόμαστε κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου. Εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία. Πρέπει νὰ τὴν ἀποκτήσουμε, χρειάζεται ἀπαραιτήτως. Γιατί; Διότι· Ὡς ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ ἔχει κόπο. Ἄν εἶμαστε γνήσια παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ, **θὰ κοπιᾶσομε**. Χρειάζονται κόποι, κόποι μεγάλοι, γιὰ νὰ κρατήσομε τὴν πίστι, νὰ νικήσομε τὰ πάθη μας, νὰ ἐργαστοῦμε τὸ καλό, ὥστε ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια μας καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ μας. Εἶμαστε ξαπλωμένοι καὶ κοιμόμαστε στὸ χεῖλος ἐνὸς γκρεμοῦ, καὶ δὲν βλέπομε τὸ βάραθρο ποὺ κινδυνεύομε νὰ πέσομε.

Ὡς ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ ἔχει κόπο. Ἄν εἶμαστε γνήσια παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ, **θὰ κοπιᾶσομε** λοιπόν, ἀλλὰ καὶ **θὰ ὀνειδισθοῦμε**. Ὡς Χριστιανοί, θὰ ὑποφέρομε ὅπως-δήποτε κ' ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ὅχι βέβαια τόσο ὅσο ὁ ἀπόστολος Παῦλος· πάντως θὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς ἀγῶνα. Ἐχθροὶ θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν σκληρά. Ἄλλ' ἀκόμα καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι θὰ μᾶς περιπαίξουν πικρά, θὰ μᾶς εἰρωνευθοῦν, γιατί θρησκεύομε, γιατί πιστεύομε στὸ Χριστό. Θὰ χλευαστοῦμε. Ἄν ἓνας Παῦλος ἄκουσε νὰ τὸν λένε τρελλό, φλύαρο κ.λπ., δὲν εἶνε παράδοξο ν' ἀκούσομε κ' ἐμεῖς διάφορα παρόμοια προσβλητικὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Θὰ ὑποστοῦμε ἴσως καὶ διωγμὸ γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν τήρησι τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Νὰ εἶμαστε ἔτοιμοι

Ἄλλ' ἄς **μὴ ἀπελπιστοῦμε**· καὶ στὴ χειρότερη ἀκόμη περίστασι τῆς ζωῆς μας νὰ μὴ ἀπελπιστοῦμε. Ἐνα μόνον νὰ ἐξετάζομε· **εἶμαστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ**; Ἐὰν ναί, τότε μὴ φοβηθοῦμε. Μὴ χάσομε τὸ θάρρος μας. Ἄς μᾶς ἐγκαταλείψουν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, ἄς μᾶς πολεμήσουν ὄλοι οἱ δαίμονες, ἄς μᾶς κηρύξουν τὸν πόλεμο ὄλα τὰ στοιχεῖα, ἄς εἶνε ἐναντίον μας ὄλοι. Ἡ ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ **σὰν φαναράκι θὰ φωτίζῃ τὸ δρόμο μας** μέσα στὰ σκοτεινὰ μονοπάτια αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

«Κι ἂν δὲν μοῦ μείνῃ ἐντὸς τοῦ κόσμου ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νὰ σταθῶ, **ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου**, πῶς ἢ μπορῶ νὰ ἀπελπισθῶ;».

Ἡ ἐλπίδα στὸ Θεό, ἀδελφοί μου, νὰ ριζώσῃ στὴν καρδιά μας, νὰ γίνῃ ἡ **«ἄγκυρα τῆς ψυχῆς»** (Ἐβρ. 6,19). Ὅπως ὁ καπετάνιος ρίχνει ἄγκυρα καὶ ἀσφαλίζει τὸ πλοῖο, ἔτσι ἐμεῖς νὰ ἔχομε τὴν ἐλπίδα. Τότε θὰ διαπλεύσομε μὲ ἀσφάλεια τὸ πέλαγος αὐτῆς τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ φτάσομε στὴ χώρα τῆς αἰωνιότητος. Ἐκεῖ οἱ ἐλπίδες μας θὰ γίνουν πραγματικότητες· γιατί τὶς στηρίξαμε ὄχι στὰ μάταια ἀλλὰ στὸ ζωντανὸ Θεό.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἀγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 26-1-1941. Ἀνάγνωσις, μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλώσσα, στοιχειοθεσία καὶ μικρὴ ἀναπλήρωσις 16-12-2020.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2345

Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Β' Τιμ. 4,5-8)
3 Ἰανουαρίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Φρόνημα θυσίας!

«Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε. τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής» (Β' Τιμ. 4,6-8)

Τί νὰ ποῦμε σήμερα, ἀγαπητοί μου; νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μάρκ. 1,1-8); Μιλήσαμε ἄλλοτε ἐπ' αὐτοῦ. Τώρα ἄς προσπαθήσουμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸν ἀπόστολο (βλ. Β' Τιμ. 4,5-8). Εἶνε μία ὡραία περικοπὴ ἀπὸ τὴ Δευτέρα (Β') ἐπιστολὴ πού ἔστειλε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸν ἀγαπητὸ μαθητὴ του τὸν Τιμόθεο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπίσκοπος Ἐφέσου.

Ποῦ βρίσκεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν ὥρα πού γράφει; Μέσα στὶς φυλακὲς τῆς Ῥώμης, δέσμιος καὶ καταδικασμένος ἀπὸ τὸ Νέρωνα. Ζῆ τίς παραμονὲς τοῦ τέλους, τοῦ μαρτυρίου του. Ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα μπορεῖ ν' ἀνοίξη ἢ πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ ἐκτελεσθῆ. Παρὰ τὰ ἔντονα συναισθήματά του ὅμως ἔχει ἡρεμία καὶ νηφαλιότητα, ἔχει πρὸ παντὸς τὸν φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ συντάσσει τὴ σπουδαία αὐτὴ ἐπιστολὴ, πού εἶνε τὸ κύκνειο ὄσμα του.

Γιὰ λίγο ἀκόμη, γράφει στὸ μαθητὴ του, θὰ εἶμαι στὴ ζωὴ· ὁ κύκλος τῆς ζωῆς μου κλείνει, δίνω ἔτσι καὶ τὸ τελευταῖο ἀπόθεμα τῆς ὑπάρξεώς μου γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου. Κι αὐτὸ τὸ ἐκφράζει μὲ μιὰ εἰκόνα, μία λέξι τῆς ἄφθαστης γλώσσας μας, πού δυστυχῶς καταργήθηκε (κάποιος στὴ βουλή, ἀντὶ νὰ ντρέπεται, καυχήθηκε ὅτι «Σήμερα ἐνταφιάζουμε τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γλώσσα»!) Μεταχειρίζεται λοιπὸν ὁ Παῦλος μία ἀρχαία λέξι καὶ λέει: «Ἐγὼ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε» (Β' Τιμ. 4,6). «Ἀνάλυσις» σημαίνει θάνατος· φτάνει, λέει, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου.

Τί θὰ πῆ «σπένδομαι»; Κάνω σπονδὴ. Καὶ τί ἦταν ἡ σπονδὴ; Πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι στὴν ἀρχαιότητα, καὶ οἱ Ἑβραῖοι, προσέφεραν **θυσίαις** ἔσφαζαν ἕνα ζῶο καὶ τὸ ἔκαιγαν

συνήθως ὄχι ὀλόκληρο· ἔμενε καὶ ἕνα μέρος, πού τὸ ἔδιναν στοὺς τελετουργοὺς ἱερεῖς (βλ. Δευτ. 18,3). Ἡ **σπονδὴ** ὅμως ἦταν κάτι ἀνώτερο. Μάζευαν τὸ αἷμα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖο ἔνιωθαν ὅτι εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς του, γέμιζαν ἕνα ποτήρι καὶ μ' αὐτὸ ράντιζαν τὸ θυσιαστήριο. Ἦταν δηλαδὴ μιὰ **ὀλοκληρωτικὴ προσφορά**. Ἔτσι λοιπὸν κ' ἐγὼ, λέει ὁ Παῦλος, τώρα προσφέρω τὸν ἑαυτό μου ὀλοκληρωτικὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κοπίασα, μόχθησα, τὰ ἔδωσα ὅλα· τώρα δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο, προσφέρω καὶ τὴν τελευταία ρανίδα τῆς ζωῆς μου.

Τί εἶνε αὐτὴ ἡ ζωὴ; Ἄν ρωτήσουμε ἕνα νέο, θὰ μᾶς πῆ· ἡ ζωὴ εἶνε χαρὰ, διασκέδασι, ἀπολαυσι τῶν αἰσθήσεων, ἡδονή· «**Ἀγάωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν**» (Ἠσ. 22,13=Α' Κορ. 15,32). Ἄν ρωτήσουμε τὸν Παῦλο, μᾶς ἀπαντᾷ· «Ἐγὼ σπένδομαι», ἡ ζωὴ μου ὅλη ἦταν θυσία γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου, καὶ ἔτσι κλείνει τώρα. Ἡ ἀνώτερη θυσία εἶνε, νὰ πεθαίνῃ κανεὶς γιὰ τὸ Χριστό, τὸν ἐσταυρωμένο καὶ Θεό, πού πρῶτα αὐτὸς προσέφερε γιὰ μᾶς τὸν ἑαυτό του θυσία «**ἄμωμον τῷ Θεῷ**» (Ἐβρ. 9,14).

Καὶ συνεχίζει ὁ Παῦλος· «**Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι**» (Β' Τιμ. 4,7). Χρησιμοποιεῖ ἔκφρασι κατανοητὴ ἰδίως στοὺς νέους πού ἀγαποῦν τὰ ἀθλήματα· τὸ ἄλμα, τὸ πῆδημα, τὸν δίσκο, τὸ πένταθλον κ.λπ.. Ἔχω ἀγωνιστῆ, λέει, τὸν ὠραῖο ἀγῶνα τοῦ ἀποστόλου. Τὸ λέει ὄχι καυχώμενος ἀλλὰ γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸ παιδί του, τὸν Τιμόθεο πού σὲ λίγο θὰ μείνῃ ὀρφανός.

Μετὰ προσθέτει· «**τὸν δρόμον τετέλεκα**» (ἐ.ἀ.). Τὸ πιὸ γνωστὸ ἀθλημα εἶνε ὁ δρόμος, τὸ τρέξιμο, κι ὁ ἀθλητὴς λέγεται **δρομεύς**. Ὁ Παῦλος ἔχει φτάσει ὡς δρομεύς στὸ τέρμα καὶ κόβει τὸ νῆμα τῆς νίκης. Ποιὸς ἦταν ὁ δρόμος του; Εἶνε ἡ «**στενὴ καὶ τεθλιμμένη**» ὁδός, στὴν ὁ-

ποία μᾶς κάλεσε ὁ Χριστός (Ματθ. 7,14), ἡ ὁδὸς τῆς ὑποταγῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν του, στὴν ὁποία μπαίνει κανεὶς «*διὰ τῆς στενῆς πύλης*» (Λουκ. 13,24)· εἶνε ἡ ὁδὸς Γολγοθᾶ, ποὺ ἀνεβαίνουν οἱ Χριστιανοί.

«*Τὴν πίστιν τετήρηκα*» (Β΄ Τιμ. 4,7)· φύλαξα τὴν πίστι, λέει· ὅ,τι παρέλαβα δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Χριστό, τὸ διατήρησα «*σὰν τὰ μάτια μου*» ποὺ λέει ὁ λαός. Γιὰ νὰ φρουρήσω τὴν ἀκεραιότητα τῆς πίστεως πάλεψα μὲ ὄρατους καὶ ἀόρατους, ἀνθρώπους καὶ δαίμονες, μὲ ἐθνικούς καὶ ἰουδαίους, ἐχθρούς καὶ φίλους· ἀντιστάθηκα σὲ φόβητρα καὶ θέλητρα. Κι ὅταν τὴν παρέδωκα στοὺς πιστούς, εἶπα· Καὶ ἂν ἀκόμα ἢ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἢ καὶ ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σᾶς διδάξῃ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι σᾶς παρέδωσα, μὴ τὸν δεχθῆτε, μὴ τὸν ἀκούσετε (βλ. Γαλ. 1,8).

Καὶ τώρα τί ὑπολείπεται; «*Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος*», τὸ βραβεῖο τῆς ἀρετῆς, ποὺ θὰ μοῦ ἀποδώσῃ «*ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής*» τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς παγκοσμίου κρίσεως ποὺ θὰ κἀνῃ ὁ δίκαιος κριτής· καὶ ὄχι μόνο σ' ἐμένα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους ὅσοι ἀγάπησαν καὶ περιμένουν «*τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ*», τὴν ἔνδοξη ἐμφάνισί του κατὰ τὴ δευτέρα παρουσία (Β΄ Τιμ. 4,8).

* * *

Αὐτὰ λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα, ἀδελφοί μου. Βαθύτατες ἔννοιες. Ἐμεῖς τί νὰ προσθέσουμε; Ἐκεῖνο ποὺ λέει ἄλλοῦ ὁ ἴδιος· «*Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ*» (Α΄ Κορ. 4,16-11,1). Ὅπως πορεύθηκε ὁ Παῦλος, ἔτσι κ' ἐμεῖς ὅσο μᾶς ἀφήσῃ ὁ Θεὸς στὴ ζωή.

Ἐδῶ ἔχουμε χρέη, ἰδιαίτερος ὠρισμένοι, τὰ ὁποῖα καλούμεθα νὰ ἐκπληρώνουμε μὲ θυσίες καὶ κακοπάθεια ἀποστολική.

✓ Εἶσαι **γονέας**; Μεγάλο πρᾶγμα. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει· Θὰ σὲ ὀνομάσω πατέρα ὄχι ὅταν γεννᾶς – καὶ τὰ ζῶα γεννοῦν, καὶ θὰ σὲ πῶ μητέρα ὄχι ὅταν ἀπλῶς τρέφεις, ἀλλὰ ὅταν ἀναγεννᾶτε καὶ ἀνατρέφετε καὶ φρονηματίζετε τὰ παιδιὰ σας· ὅταν τὰ μάθετε νὰ κάνουν μαζί σας προσευχή, νὰ διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ ἐκκλησιάζονται, τὸ βράδυ πρὶν τὸ ὕπνο νὰ λένε· «*Πέφτω, κάνω τὸ σταυρό μου, ἄγγελο ἔχω στὸ πλευρό μου...*», ὅπως μάθαιναν παλαιὰ τὰ παιδιὰ οἱ γιαιγιάδες καὶ οἱ μανάδες. Διότι «*μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον*» (Γρηγόριος Θεολόγος P.G. 36,16).

✓ Εἶσαι **ἐκπαιδευτικός**; Ἀκόμη περισσότερο φρόντισε νὰ διδάξῃς τὰ παιδιὰ, νὰ πιστεύουν καὶ ν' ἀγαποῦν τὸ Θεό, νὰ μάθουν νὰ τὸν λατρεύουν στὸ ναό, νὰ κατανοοῦν τὰ ψαλλόμενα, νὰ ἔχουν φόβο Θεοῦ πάντοτε. Λεῖπουν

σήμερα οἱ καλοὶ ἐκπαιδευτικοί. Μέσα στοὺς χίλιους ζήτημα νὰ βρεθῆ ἓνας.

✓ Εἶσαι **ἐπιστήμονας**; Μελέτα, ἐρεῦνα, ἐμβάθυνε τὴν ἐπιστήμη σου, ἀνακάλυπτε μυστήρια ποὺ κρύβει, ἀναδείκνυε τὴ σοφία τοῦ Δημιουργοῦ, στερέωνε τὴν πίστι σ' αὐτόν, κατὰ τὸ ψαλμικὸ «*Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας*» (Ψαλμ. 103,24).

✓ Εἶσαι **ἱερεὺς**; Ἔχεις μεγάλη ἀποστολή. Μὴ περιορίζεσαι σὲ ὠράρια ἐργασίας καὶ μὴ ἀργυρολογεῖς. Ἀναλογίσου τὴν εὐθύνη γιὰ τὴς ψυχὰς τῶν ἐνοριτῶν σου. Μένε ἄγρυπνος, ἐναγώνιος γιὰ τὰ ἀπολωλότα πρόβατα τοῦ ποιμνίου σου. Σπεῦσε, πρόλαβε, φρόντισε. Προσευχῆσου, εἰρήνευσε, ἀγίασε, πρόσφερε τὴ χάρι ὡς καλὸς «*οἰκονόμος μυστηρίων Θεοῦ*» (Α΄ Κορ. 4,1), γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ἀποστολή σου.

✓ Εἶσαι **ἀρχιερεὺς**; Κλαῦσε, γιατί ἔχεις ἐπιμισθῆ τὸ βαρύτερο ἔργο. Μεῖνε στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς σου καὶ πιστὸς στὴς δεσμεύσεις τῆς χειροτονίας σου. Μὴ δέχεσαι ἔνοχους συμβιβασμούς μὲ τὸν κόσμο. Κήρυξε ἀνόθευτο «*τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας*» (Ἐφ. 1,13). Πρόσεξε ἰδιαίτερος ποιούς χειροτονεῖς. Ἐτέλεσε τὸ καθῆκον σου, ὅπως σὲ κάλεσε ὁ Χριστὸς καὶ ὅπως παραγγέλλουν οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἰδικῶς στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε **ἡ εὐθύνη ὀντων αὐξάνει**. Οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι. Ἔρχεται θύελλα ποὺ θὰ δοκιμάσῃ τὸ λαὸ μας. Ἡ πατρίδα μας δὲν ἔχει φίλους. Οἱ σύμμαχοι μᾶς ἐγκαταλείπουν, μᾶς ἐμπαίζουν, μᾶς μισοῦν, συμμαχοῦν μὲ τοὺς ἐχθρούς μας. Καὶ τὸ χειρότερο· ἐνῶ μᾶς κυκλώνουν ἀπειλές, ἐμεῖς καθεύδουμε, ἀδιαφοροῦμε καὶ ἀπιστοῦμε στὸν Κύριο.

Πρέπει νὰ ἔρθῃ χάρις τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὰ δῶρα του· τί τιμὴ εἶνε νὰ πιστεῦς στὸ Χριστό, νὰ ζῆς σ' αὐτὰ τὰ βράχια, νὰ εἶσαι κληρονόμος τέτοιας πίστεως καὶ πατρίδος! **Μεγάλη ἡ τιμὴ νὰ θυσιάζεται κάποιος γι' αὐτά**. Ὁ εὐγενὴς ποιητὴς Μαβίλης ἔπεσε στὸ Δρίσκο τῶν Ἰωαννίνων τὸ 1912 λέγοντας· «*Πατρίδα, πολλές τιμὲς μοῦ ἔδωσες, ἀλλὰ ἡ πιὸ μεγάλη εἶνε νὰ θυσιασθῶ γιὰ σένα*».

«*Σπένδομαι*» ἀκούσαμε σήμερα. Φρόνημα θυσίας χρειάζεται. Ἄς τὸ σκεφτοῦμε καλά. Κι ἂς εἶμαστε ἔτοιμοι, ἂν παραστῆ ἀνάγκη, νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς τὸ «*Μολὼν λαβέ*» τῶν ἀρχαίων καὶ τὸ «*ΟΧΙ*» τοῦ '40. Ἄς εὐχηθοῦμε αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ πρῶτος κυβερνήτης μας, ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας· «*Ὁ Θεὸς διὰ θαυμάτων νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα*», διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**